

Chương 39

Lâm Hạo Hiên chịu khổ sở phản bội (1)

Một giấc ngủ đến thẳng hùng đông, Tô Hồng Tụ đang lúc mơ mơ màng màng, chỉ nghe được dưới gốc cây vang lên tiếng bước chân lạo xạo, giống như có rất nhiều người vội vã dẫm nát lá cây rụng.

Còn mang theo một giọng nữ lạnh lạnh và chói tai, nghe hết sức nóng nảy, có một cảm giác đã từng quen biết.

“Tìm! Tiếp tục tìm cho ta! Không tìm được, các người đừng mơ có ai có thể sống trở về!”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, đây không phải là giọng của Lương Hồng Xu sao? Một buổi sáng tinh mơ, nàng ta mang theo một đám người tới rừng sâu núi thẳm tìm cái gì?

Đang định mở miệng hỏi, lại thành linh bị một bàn tay đầy vết chai của kiếm bùm chặt miệng.

Một giọng nói trầm thấp khàn khàn, giống như băng ngọc đánh nhau, sáng chói khiến người ta nghe thấy không kiềm chế được đáy lòng tê dại từng cơn vang lên bên tai Tô Hồng Tụ: “Suyt, đừng nói gì cả.”

Đúng là Sở Dật Đình.

Lúc này Tô Hồng Tụ mới phát hiện, không biết từ khi nào, Sở Dật Đình đã ngồi trên một nhánh cây ngay sau mình, Sở Dật Đình bất ngờ che miệng, môi anh đào màu đỏ kiêu diễm ướt át của Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay hắn, trong lúc này, một dòng nước ấm tê dại nhanh chóng chạy qua đáy lòng hai người.

Sở Dật Đình lập tức buông tay, quay đầu đi, cố gắng hết sức ngăn chặn nhịp tim đập nhanh râm rộ, phảng phất giống như sóng lớn xô bờ trong lòng.

Tô Hồng Tụ lại hết sức tò mò, đây là lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác như vậy với người khác phái, đáy lòng ngứa ngáy, tê tê, lại không nói thành lời cụ thể là cảm giác như thế nào, nhưng lại cũng không khó chịu, giống như còn hơi thoải mái.

Tô Hồng Tụ định kéo tay Sở Dật Đình, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, Sở Dật Đình đã nhanh chóng né tránh xa xa, mọi người đã chạy đến một góc cây khác.

Hừ, thật nhỏ mọn, chạm một chút sẽ không rơi mất miếng thịt.

Đang hờn dỗi, không ngừng nói thầm trong lòng, phía dưới cuối cùng Lương Hồng Xu tìm được đồng lửa tối hôm qua Sở Dật Đình nướng đồ ăn, lập tức,

nàng tức giận mà ghen ghét, tiếng lòng giống như tiếng sấm, cao quăng tám mà vang vọng bên tai Tô Hồng Tụ.

“Không! Điều này sao có thể! Đây không phải là thật! Sở ca ca chắc sẽ không bỏ ta xuống! Chàng không thể nào thích nữ nhân khác!”

“Chàng nhất định vì giận ta, giận ta không nên giận đối với chàng, tùy tùy tiện tiện tìm người đính hôn.”

“Đúng, chẳng qua chàng chỉ đang giận ta, chàng chẳng qua chỉ đang giận ta... Chỉ cần ta mềm mại lại với chàng, chỉ cần ta lập tức từ hôn với Lâm Hạo Hiên, chàng nhất định còn có thể trở về bên cạnh ta...”

“Dật Đình ca ca không thể là của người khác, chàng chỉ có thể là của ta, của ta!”

Thì ra mặc dù tối hôm qua Sở Dật Đình không ở dịch quán, nhưng thủ hạ của Lương Hồng Xu chính là mật thám vẫn một mực lặng lẽ đi theo hắn.

Đáng lẽ ra nếu tối hôm qua Sở Dật Đình còn ngủ một mình, Lương Hồng Xu sẽ không tìm đến chỗ này vào sáng sớm tinh mơ, nhưng mà, tối hôm qua mật thám lại co nàng một tin tức giống như sấm sét giữa trời quang.

Sở Dật Đình không chỉ không ngủ một mình, tối hôm qua hắn còn ngủ cùng nơi với một cô nương tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp, không chỉ như thế, hắn còn tận tay nướng mấy con gà rừng vì cô nương đó, lúc ngủ, còn săn sóc cô nương đó khác thường, rải bột thuốc đề phòng côn trùng lên.

Lương Hồng Xu ở chung một chỗ với Sở Dật Đình từ nhỏ, sao lại không biết, nghĩa huynh này có khúc mắc lúc nhỏ, lạnh nhạt vô tình với nữ nhân nhất, tránh như tránh rắn rết, chẳng thềm ngó tới.

Lương Hồng Xu và Sở Dật Đình chung sống cùng nhau gần mười lăm năm, nàng vốn vẫn luôn rất tự tin, Sở Dật Đình vốn không thích bất kỳ nữ nhân nào, gần quan được ban lộc, chỉ cần nàng thêm chút sức, tìm cơ hội bò lên giường Sở Dật Đình, cho dù Sở Dật Đình có đồng ý hay không, tương lai hắn nhất định phải phụ trách nàng.

Không ngờ Sở Dật Đình dầu muối không vào, không thân thiện và lạnh lùng khác thường với nàng, Lương Hồng Xu dưới cơn giận dữ, lúc này mới đáp ứng lời cầu hôn của Lâm Hạo Hiên, vốn định nhờ hôn sự này kích thích Sở Dật Đình một chút, khiến Sở Dật Đình tự phát hiện, mình vốn chẳng phải có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mà là không thể thiếu.

Nhưng mà, tối hôm qua mật thám báo lại như thế, trong lòng Lương Hồng Xu thật sự luống cuống.

Đều nói người vô tình thật ra mới là người si tình nhất, kiêu người này hoặc không động lòng, một khi động lòng, cũng là chuyện khó quên nhất.

Sở Dật Đình chưa bao giờ cho bất kỳ nữ nhân nào sắc mặt tốt, nhưng hẳn rõ ràng đã bắt đầu quan tâm, săn sóc một nữ tử.

Đây chỉ nói rõ một chuyện: Hẳn thật sự động lòng với nữ nhân này.

Giờ phút này Lương Hồng Xu chân chân chính chính đau thắt trong lòng, hối hận không thôi.

Sở Dật Đình không để ý đến nàng sẽ không để ý đến nàng, nàng có nhiều thời gian dây dưa với hắn, nhưng mà, giờ thì hay rồi, đều do nàng, nhất thời xúc động đáp ứng cầu thân của Lâm Hạo Hiên, nếu như Sở Dật Đình không đi Đại Chu cùng nàng, nếu như Sở Dật Đình không gặp nữ tử kia, hẳn vô cùng có khả năng cả đời sẽ không động lòng với bất kỳ nữ nhân nào.

Nhưng mà, hiện giờ xong rồi, Sở Dật Đình rõ ràng động lòng với nữ nhân khác.

Phải biết rằng, mặc dù con của Lương đế đông, nhưng giữa các con, chỉ có Sở Dật Đình cực kỳ giống người.

Cho dù là tướng mạo, giọng nói, hay tính cách cố chấp, cố chấp đến mức mười đầu bò cũng kéo không lại.

Lương Hồng Xu lớn lên trong hậu cung Đại Lương từ nhỏ, Lương đế sinh tình Thục phi bao nhiêu, sao nàng không biết?

Sở Dật Đình giống phụ hoàng hắn như vậy, hẳn nhất định cũng cố chấp, nam nhân như vậy, một khi động lòng với nữ tử nào, nhất định cả đời sẽ không biến đổi, sẽ không thay đổi.

Lương Hồng Xu nghĩ tới nghĩ lui, càng hoảng hốt, một mình ngậy ngốc ngồi chồm hổm dưới tàng cây, hai mắt sưng đỏ, giống như quả đào mật, khóc đến hu hu, rất thê thảm.

Tô Hồng Tụ ở trên cây nghe được đến ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lương Hồng Xu ở phía dưới.

Thật sự không ngờ tới.

Ban đầu khi Lâm Hạo Hiên tới phủ Thừa tướng từ hôn, thái độ kiên quyết như vậy, là người đều có thể nhìn ra, hẳn nhất định thật sự động lòng với Lương Hồng Xu, bởi vì khi hắn nhắc tới ba chữ Lương Hồng Xu, tròng mắt lạnh như băng sẽ lướt qua vẻ mềm mại nhàn nhạt.

Thật sự không nghĩ tới, buồn cười chết người rồi, Lương Hồng Xu chỉ coi hắn như ván cầu, chẳng qua nàng ta chỉ muốn mượn hắn trèo lên cành cây cao Sở Dật Đình này, trong lòng nữ nhân họ Lương kia vốn sớm đã bị Sở Dật Đình chất đầy, ngay cả chút khe hở nhỏ cũng không lưu lại cho Lâm Hạo Hiên.

Tô Hồng Tụ không muốn cười, cũng không muốn thể hiện cao hứng ra như vậy, nhưng mà, ước chừng tình cảm lưu lại trong chủ nhân thân thể này đang

tác quái, nàng ấy chính là sao cũng không nhìn được nữa, trong lòng vui sướng thoải mái cười từng trận.

Thật có ý tứ, nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, xem ra nàng thật sự tuyên đúng người.

Chỉ cần có thể một mực túm lấy Sở Dật Đình, không riêng gì có thể đá kích Lâm Hạo Hiên, cả Lương Hồng Xu, cũng là một kích trí mạng.

Một mũi tên trúng hai con nhạn, huyết chūt trên người nàng không cần hai lần công phu, chỉ cần một lần có thể giải quyết.

Tô Hồng Tụ cực kỳ vui thích, càng cảm thấy Sở Dật Đình nhất định là của báu.

Không được, báo bồi như vậy, ta nhất định không thể để cho hắn trở về Đại Lương như thế, để cho hắn chạy, sao giải được huyết chú trên người ta?

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức thò tay nhỏ bé, nắm thật chặt vạt áo của Sở Dật Đình.

Khi ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình thì Tô Hồng Tụ hơi ngạc nhiên, sắc mặt của hắn thật tẻ, tròng mắt đen lạnh thấu xương bắn ra sát khí lạnh như băng, toàn thân căng cứng, đốt ngón tay đều hơi trắng bệch.

Không cần phải nghe lén tiếng lòng hắn, Tô Hồng Tụ cũng biết, hắn cực kỳ chán ghét hành động việc làm nhỏ mọn của nghĩa muội hắn.

Lương Hồng Xu đang ở phía dưới, nàng ta chỉ cần ngẩng đầu lên, thì có thể phát hiện Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình ở trên cây.

Tô Hồng Tụ lặng lẽ niệm chú ẩn thân, che giấu mình và Sở Dật Đình.